

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0059 van 21 januari 2014
in de zaak 1011/0363/A/8/0308

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Ivan LIETAER
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Pres. Rooseveltplein 1,
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Edith PATTYN
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Koning Albertstraat 24 bus 1
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 20 december 2010 strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 2 december 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare van 9 juli 2010 gedeeltelijk ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het ophogen van een landbouwperceel en geweigerd voor het plaatsen van een houten afsluiting.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend, maar heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een toelichtende nota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de tweede kamer, werd op 29 augustus 2013 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 17 september 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Jan BERGÉ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ivan LIETAER die verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Hubert VANDEN BULCKE die loco advocaat Edith PATTYN verschijnt voor de tussenkomenende partij zijn gehoord.

De verwerende partij is niet verschenen.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 16 maart 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 24 maart 2011 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomenende partij beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO. De tussenkomenende partij werd toegelaten om te handelen volgens artikel 4.8.19, §3 VCRO.

De vordering tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

1.

Op 31 maart 2011 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de tussenkomenende partij bij het college van burgemeester en schepenen van Roeselare een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de regularisatie van het ophogen van een landbouwperceel, het plaatsen van een houten afsluiting en het verwijderen van een houten afsluiting langs de kant van de [REDACTED].

De bestreden beslissing beschrijft de aanvraag als volgt:

“ ...

De plaats van de aanvraag bevindt zich op een perceel gelegen in de [REDACTED] te Roeselare (Rumbeke). De [REDACTED] kenmerkt zich door verspreide open bebouwing en is een zijstraat van de [REDACTED]. Op het perceel is een vrijstaande woning gebouwd.

Het aanvraagdossier is aangevuld met een opmetingsplan en een aantal foto's.

(...)

De aanvraag betreft het regulariseren van een reeds opgehoogde landbouwgrond. De grond bevindt zich achter een goedgekeurde verkaveling. De ophoging is plaatselijk en bedraagt maximaal 16cm t.o.v. het maaiveldniveau. Het perceel met een oppervlakte van 5000 m², wordt plaatselijk (400 m²) opgehoogd met 18m³ teelaarde. Op eigen grond wordt lijnafwatering voorzien. De lijnafwateringsgoten hebben aansluiting op het gemeentelijk rioleringsnetwerk.

De houten panelen op de zijdelingse perceelsgrens werden geplaatst om de privacy t.o.v. aanpalende te garanderen. De panelen hebben een gemiddelde hoogte van 2.00 meter.

De houten panelen met een hoogte van 1,36 m in de voortuinzone worden verwijderd.

Tijdens het openbaar onderzoek werd één bezwaarschrift ingediend door de rechter aanpalende burens. Deze stellen bezwaar te hebben tegen de reeds uitgevoerde ophogingswerken daar ze in het verleden al slachtoffer zijn geweest van waterschade. De burens hebben mede door dit euvel lijnafwatering voorzien t.h.v. de perceelsgrens. Het college van burgemeester en schepenen is van oordeel dat het ingediende bezwaar ontvankelijk en gegrond is. Volgens het schepencollege hebben de rechterburens zelf gezorgd voor wateroverlast, daar een deel van hun woning onder het maaiveld werd gebouwd, er is bovendien geen deurdorpel aanwezig.

...”

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur te Brugge heeft op klacht van de verzoekende partijen een proces-verbaal van vaststelling opgesteld, bekend onder het notitienummer KO.66B.RW.200036/2009. Het proces-verbaal werd op 07 december 2009 aan het parket te Kortrijk overgemaakt. De procureur des Konings stelde bij brief van 11 december 2009 aan de stedenbouwkundige inspecteur een aantal precieze vragen, als volgt:

“Mag ik u beleefd verzoeken ter plaatse na te gaan of in casu sprake kan zijn van een aanmerkelijke reliëfwijziging en zo o.m.:

- 1. Werd door de aanvulling, ophoging of uitdieping de bestemming, het feitelijke gebruik op het uitzicht van het terrein gewijzigd?*
- 2. Over welke lengte, hoogte en breedte werd het terrein opgehoogd, uitgediept, aangevuld?*
- 3. Wat is de samenstelling van het ophogingsmateriaal?*
- 4. Hoeveel “grond” werd er (ongeveer) verzet?”*

In een brief van 19 januari 2010 antwoordde de stedenbouwkundige inspecteur als volgt:

“Volgens de gegevens waarover we heden beschikken was het terrein vroeger een ‘meers’.

*Dat nu duidelijk opgehoogd is met **aarde** (80 ladingen volgens klagers) op de totale oppervlakte van de weide.*

Dit heeft blijkbaar wel degelijk een invloed op de lokale waterhuishouding gezien de klacht en wateroverlast van de buur.”

Het dossier wordt zonder gevolg gerangschikt.

2.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 17 december 1979 vastgestelde gewestplan Roeselare-Tielt gelegen in agrarisch gebied.

De percelen zijn eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 29 april 1991 goedgekeurd algemeen plan van aanleg (APA) 'Roeselare', meer bepaald in een zone '1.5 woongehucht en/of woonkorrel'.

De percelen zijn daarenboven partieel gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling V 1015/1, zoals gewijzigd door het college van burgemeester en schepenen op 18 november 1991.

3.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 3 april 2010 tot en met 2 mei 2010, wordt één bezwaarschrift ingediend, meer bepaald door de verzoekende partijen.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling brengt op 7 juni 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt geen tijdig advies uit, zodat het college van burgemeester en schepenen aan de adviesvereiste is voorbijgegaan.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Roeselare verleent op 9 juli 2010 een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Het college van burgemeester en schepenen is van oordeel dat het ingediende bezwaar ontvankelijk en ongegrond is: Uit de elementen van het dossier blijkt dat de waterschade uit 2005 niet veroorzaakt werd door de ophoging van het perceel landbouwgrond van de aanvrager, maar eerder door het feit dat de woning van de bezwaarindiener voor een deel onder zijn maaiveld werd gebouwd (zie foto's zitput). Hieruit blijkt dat de architect van de bezwaarindiener zelf de goede waterhuishouding van zijn cliënt verstoord heeft. Daarnaast lag de landbouwgrond vroeger (dus voor de ophoging) al hoger dan de bouwgrond van de bezwaarindiener en de ophoging van de landbouwgrond gebeurde niet tot vlak tegen de perceelsgrens van de bezwaarindiener. Bijgevolg is dit argument ongegrond. Er bereikten ons in hoofde van de andere eigenaars in de onmiddellijke omgeving geen klachten van wateroverlast ingevolge de ophoging van de aanvrager.

(...)

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening:

Vanuit planologisch oogpunt is deze aanvraag in overeenstemming met de plaatselijke ruimtelijke ordening.

De ophoging die zeer fragmentair is (maximaal ongeveer 10 cm t.o.v. het vorige maaiveldniveau over bepaalde delen van de landbouwgrond) kan aanvaard worden, aangezien ze de goede waterhuishouding niet verstoort, ze het reliëf en de bestemming

van de grond niet of nauwelijks wijzigt en er de uitdrukkelijke voorwaarde wordt aan gekoppeld dat de aanvrager op eigen terrein een afwateringsbuis dient te voorzien. De aanvrager voorziet hiertoe een lijnafwatering in kunststof met een doorsnede van 160 mm en een hoogte van 140 mm.

Uit de foto's die deel uitmaken van het dossier kan aan de hand van de vegetatie de zone bepaald worden die fragmentair opgehoogd werd door de aanvrager.

Het doel van de ophoging bestaat er in om de oneffenheden van de weide te egaliseren op minder dan 20% van de totale oppervlakte van de weide. Er kan bijgevolg geen sprake zijn van een aanmerkelijke reliëfwijziging zoals de bezwaarindiener beweert.

...

4.

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 30 augustus 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 22 oktober 2010 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen met uitzondering van de houten panelen, op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

Het plaatsen van houten panelen is strijdig met de vigerende verkavelingsvoorschriften en kan bijgevolg niet vergund worden.

Het ophogen van landbouwgrond is erg plaatselijk. De aanwezigheid van een lijnafwatering aan de grens van het perceel vermindert de risico's op wateroverlast aanzienlijk.

...”

Na de hoorzitting van 9 november 2010 beslist de verwerende partij op 2 december 2010 om het beroep deels niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor de ophoging en te weigeren voor de houten afsluiting. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

4C. BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Het probleem wateroverlast bij de aanpalende burens komt niet door de opgehoogde landbouwgrond. De grond is plaatselijk met maximaal 16 cm opgehoogd. Palend aan het perceel van de beroepers (rechterburen) bedraagt de ophoging slechts 6 cm. De beroepers hebben reeds op eigen perceel een lijnafwatering voorzien. De aanvrager voorziet nog een bijkomende lijnafwatering, waardoor het overtollige hemelwater overloopt naar de riolering.

Gelet op de lijnafwatering op eigen terrein zijn er geen problemen te verwachten en is de aanvraag dan ook in overeenstemming met de goede plaatselijke ordening.

4D. CONCLUSIE

De aanvraag voorziet in het regulariseren van ophogen van een landbouwperceel, het plaatsen van een houten afsluiting op de zijperceelsgrens en het verwijderen van een houten afsluiting langs de kant van de [REDACTED].

Het plaatsen van houten panelen is strijdig met de vigerende verkavelingsvoorschriften en kan bijgevolg niet vergund worden.

Het ophogen van landbouwgrond is erg plaatselijk. De aanwezigheid van een lijnafwatering aan de grens van het perceel vermindert de risico's op wateroverlast aanzienlijk.

*Het beroep is gedeeltelijk gegrond. De vergunning kan dan ook verleend worden voor de ophoging mits de volledige opvang op eigen terrein gebeurt en gelet op de bijkomende lijnafwatering die op eigen terrein wordt voorzien. De houten afsluiting dient geweigerd.
..."*

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd, zo blijkt uit de stukken van het dossier, aan de verzoekende partijen betekend met een aangetekende brief van 6 december 2010.

Het door de verzoekende partijen ingesteld beroep, met een aangetekende brief van 20 december 2010, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

De verzoekende partijen zeggen onmiddellijke burens te zijn van de percelen waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, en visuele hinder te ondervinden van de als aanmerkelijk betitelde reliëfwijziging. Eerder (in 2005) zouden de werken ook wateroverlast hebben veroorzaakt.

De tussenkomen partij formuleert geen exceptie.

De verzoekende partijen hebben een voldoende persoonlijk, actueel en direct belang, in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet) en van artikel 11.4.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: Inrichtingsbesluit).

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing zich voor wat betreft de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening en de toets van de wettelijke en reglementaire bepalingen beperkt tot de waterput, de toets van de gemeentelijke bouwverordening en het citeren van het advies van het bestuur uit het Departement Landbouw en Visserij, afdeling duurzame landbouwontwikkeling. De schending van het Inrichtingsbesluit is er volgens de verzoekende partijen in gelegen dat de reliëfwijziging geen agrarisch doel heeft, maar neerkomt op vertuining, d.i. een wijziging van de aard en de functie van het terrein. Het voorwerp van de vergunningsaanvraag wordt niet vergunbaar genoemd in toepassing van de basisrechten voor zonevreemde constructies.

Naar feiten wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd: de argumenten van de aanvrager van de vergunning worden overgenomen waar wordt gesteld dat de ophoging ten hoogste 16 cm zou bedragen plaatselijk, terwijl zeker 750 m³ grond werd aangevoerd. Er zou bovendien wel een risico op wateroverlast op het perceel van de verzoekende partijen zijn, en de lijnafwatering van de tussenkomende partij werd niet aangesloten op de riolering.

2.

De tussenkomende partij stelt in haar schriftelijke uiteenzetting dat de functie van de weide niet werd gewijzigd (er is geen vertuining), en dat het aanvraagdossier peilhoogten bevat zodat de ophoging technisch meetbaar is.

De tussenkomende partij ontkent dat 750 m³ grond werd aangevoerd, en zij stelt dat de verzoekende partijen dit niet objectief bewijzen. De lijnafwatering zou wel aansluiten op de riolering, ondergrond over het perceel van de tussenkomende partij zelf

3.

In haar wederantwoordnota voegen de verzoekende partijen nog toe dat gazongras werd gezaaid en de weide wordt gemaaid met een zitmaaier. De materialiteit van de reliëfwijziging wordt bewezen door de aanvraag van de regularisatievergunning zelf, en door een verklaring van buurman [REDACTED] van 21 augustus 2010.

Beoordeling door de Raad

1.

De bestreden beslissing bevat een formele motivering, zoals het blijkt uit de citaten hierboven. Uit o.m. de verwijzing naar en de citaten uit het (gelijkluidende) verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, de aanvraag, de beslissing van het college van burgemeester en schepenen, welke aan de verzoekende partijen voldoende bekend zijn zoals o.m. blijkt uit de

inventaris van hun dossier, blijkt dat de formele motieven niet alleen uitdrukkelijk in de bestreden beslissing zijn opgenomen, maar ook bij wijze van geldige verwijzing aan de verzoekende partijen kenbaar zijn.

Artikel 2 van de formele motiveringswet is niet geschonden.

2.

De verzoekende partijen betwisten evenwel de feitelijke en/of juridische juistheid van de motieven.

Zij beroepen zich klaarblijkelijk op artikel 3 van de formele motiveringswet, en minstens impliciet op de materiële motiveringsplicht.

Concreet menen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing de materialiteit van de feiten met betrekking tot de ophoging (kritiekloos) aanvaardt zoals de tussenkomen partij ze heeft aangegeven, meer bepaald dat de ophoging zich beperkt tot 16cm over een deel van het perceel ■■■■■, en geen wateroverlast veroorzaakt. Zij beweren dat in twee fasen (2004 en 2009), en vooral in de tweede fase grote hoeveelheden grond werden aangevoerd en verspreid, meer bepaald 70 à 80 vrachtwagens, 700 tot 750 m³.

De verzoekende partijen bewijzen dit niet. Ook het proces-verbaal van 7 december 2009 van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, opgesteld op klacht van de verzoekende partijen, brengt geen verheldering. Op vraag van de procureur des Konings, die klaarblijkelijk de feitelijke van een eventuele inbreuk op art. 4.2.1., 4° VCRO wilde verifiëren, komt de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur niet verder dan de mededeling dat *volgens klager 80 ladingen aarde op de totale oppervlakte van de weide werden opgebracht*. De vaststelling van ■■■■■, jurist stedenbouw van de stad Roeselare die op 07 oktober 2009 op klacht van de verzoekende partijen ter plaatse was, noch de (veeleer laattijdige) verklaringen van burens ■■■■■ (15 september 2010) en ■■■■■ (21 augustus 2010) brengen de vaststellingen van de bestreden beslissing met betrekking tot de omvang van de ophoging in het gedrang.

Hetzelfde besluit volgt uit een nauwkeurige verificatie van alle foto's die in de dossiers zijn bijgebracht. In zoverre de verzoekende partijen ook een gebrek aan feitelijke grondslag met betrekking tot de aard en het gebruik van het landbouwperceel ■■■■■ onder de aandacht brengen, in die zin dat dit perceel geen agrarische finaliteit meer zou hebben (zie ook hierna punt 4.2.), stelt de Raad vast dat de vertuining evenmin wordt bewezen.

De bestreden beslissing lijdt niet aan een gebrek aan feitelijke grondslag.

3.

De verzoekende partijen stellen dat het voorwerp van de aanvraag, d.i. de reliëfwijziging van het landbouwperceel ■■■■■, niet bestaanbaar is met de bestemming van art. 11.4.1. van het Inrichtingsbesluit.

Een wijziging van het reliëf is op zichzelf niet onbestaanbaar met de (agrarische) bestemming, minstens niet in zoverre de aard en de functie van het perceel daardoor niet worden gewijzigd.

De verzoekende partijen vermengen in hun middel de schending van art. 11.4.1 van het Inrichtingsbesluit met art. 4.2.1, 4° VCRO met betrekking tot de vergunningsplicht voor een reliëfwijziging.

De schending van deze laatste bepaling wordt niet expliciet ingeroepen en is dus niet het

voorwerp van het voorliggend onderzoek. Een argumentatie met betrekking tot de aard en de functie van het perceel is dus niet pertinent met betrekking tot het oordeel over de bestaanbaarheid van de reliëfwijziging met de bestemming volgens art. 11.4.1 van het Inrichtingsbesluit.

Een schending van deze bepaling wordt niet aangetoond.

4.

De beoordeling van de goede ruimtelijke ordening van de plaats is in de bestreden beslissing summier, maar daarom nog niet onduidelijk of niet-afdoende. De essentiële impact van de reliëfwijziging op het achter de woningen van de ■■■■ gelegen landbouwperceel heeft zonder betwisting alleen een bescheiden impact op de waterhuishouding van de plaats, wat zich kan concretiseren in een wateroverlast ten nadele van het perceel van de verzoekende partijen.

In zoverre dit geen louter burgerrechtelijke aangelegenheid met betrekking tot de afvloeiing van waters is, blijkt uit geen objectief element van het dossier dat de beoordeling van de bestreden beslissing, m.n. dat op het vlak van de waterhuishouding geen problemen te verwachten zijn, geen naar feiten of recht onjuist oordeel over de ruimtelijke ordening van de plaats te zijn. Dat blijkt alleen al uit het niet-betwiste gegeven dat er na eenmalige feiten in 2005 geen klachten van wateroverlast meer zijn genoteerd.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning.

De verzoekende partijen leggen uit dat de neergelegde plannen *vrij summier* zijn, een onjuiste situering van de woning en van de opgehoogde zone bevatten, en geen profielen van de ophoging. Er is ook geen grafische voorstelling van de bestaande en nieuwe afwateringen.

2.

De tussenkomen partij stelt dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij het middel omdat het geen invloed kan hebben op de bestreden beslissing en het dossier als volledig werd beschouwd.

3.

In hun wederantwoordnota voegen de verzoekende partijen niets inhoudelijk toe.

Beoordeling door de Raad

De dossiersamenstelling is voor wat de ophoging van de weide betreft – de gegevens met betrekking tot de aanvraag voor de afsluiting zijn niet pertinent, gelet op de weigering van de vergunning – inderdaad *vrij summier*, maar daarom nog niet onvoldoende om een zorgvuldig onderzoek en beoordeling toe te laten. Zoals het hierboven al werd vermeld bevat het dossier onder meer foto's waarvan de waarheidswaarde door de verzoekende partijen niet in het gedrang wordt gebracht.

De Raad neemt met de tussenkomende partij aan dat het middel geen invloed kan hebben op de bestreden beslissing en daarom onontvankelijk is. Het mist daarenboven feitelijke grondslag.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 21 januari 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Jan BERGÉ, voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van
Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Eddie CLYBOUW

Jan BERGÉ